

Ring, ring... brr, brr...

Eren els anys setanta i vivíem en un poble, a prop de Lleida, d'unes tres-centes cases i menys de dos-cents telèfons. Si volies fer una trucada, despenjaves l'aparell i esperaves la veu de la telefonista. "Número?", demanava. I tu deies el que tenien, per exemple, a casa dels padrins ("El trenta-sis", posem per cas). Si vivies en un poble més petit, on no sortia a compte tenir una centraleta i una persona atenent-la les 24 hores del dia, fins a finals dels anys setanta vas haver de conformar-te amb un sol aparell per tot el poble, situat en una botiga o en una casa particular. I això volia dir que, si algú havia de parlar amb els de casa, primer havia de trucar per dir que hi tornaria a tal hora, perquè hi hagués temps d'avisar-vos i que, a l'hora convinguda, estiguéssiu a punt davant de l'aparell. Un segle després que Alexander Graham Bell patentés el seu invent més conegut, doncs, no tothom tenia un telèfon a casa. I això que l'aparell s'havia estès de seguida a les grans ciutats i aviat va arribar, fins i tot, a zones rurals poc aïllades. A finals del segle XX, en canvi, després que desapareguessin les centraletes i les telefonistes, ja no quedava cap casa sense telèfon en el món occidental.

Arriba el segle XXI i, en un parell de dècades, tots duem un telèfon privat a la butxaca. Com que, a més

a més de telèfon, és també càmera de fotografiar, calculadora, aparell de ràdio, ordinador, targeta de crèdit, calendari, rellotge, botiga portàtil... i tantes altres coses, som incapaços d'allunyar-nos-en i el portem sempre a sobre, com una extensió de nosaltres mateixos. Estem tan lligats al telèfon mòbil que hem deixat de rebre trucades al fix que teníem a casa, que, com que no s'utilitza, molta gent ha donat de baixa. Una curiositat: algunes persones de la meva generació (els nascuts als anys seixanta en pobles molt petits) han passat de no tenir telèfon a casa en la seva infantesa a no tenir-ne tampoc en la maduresa.

Tot plegat va molt de pressa. Potser massa. Que ens hàgim convertit en esclaus d'un aparell que fa vint anys ni tan sols existia (si més no, amb les prestacions actuals) ens hauria de fer rumiar. Com també ens hauria de fer rumiar el fet que, pel que diuen, els directius de Silicon Valley, on hi ha les principals empreses del sector, prefereixen que els seus fills vagin a escoles on es treballa sense mòbil, amb llibres de paper, lluny dels ordinadors i de l'accés permanent a internet. O, fins i tot, ens podria fer rumiar el fet que Graham Bell, que es dedicava a fer recerca sobre l'audició i la parla, no va poder trucar mai a la seva mare, ni a la seva dona, perquè eren sordes, però sobretot perquè mai no va voler tenir telèfon al seu estudi. El considerava una molèstia.

